

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010559
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1619010559.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Márie Szabóovej, v trestnej veci obžalovaného P. P., pre prečin týrania zvierat spolupáchateľstvom podľa § 20, § 378 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/117/2019 z 25.11.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. júna 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného P. P., nar. XX.XX.XXXX v M. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/117/2019 z 25.11.2020 bol obžalovaný P. P. uznaný za vinného z prečinu týrania zvierat spolupáchateľstvom podľa §20, § 378 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., v znení účinnom do 31.10.2020 na tom skutkovom základe, že:

dňa 29.06.2019 v čase okolo 18.00 hod. na dvore rodinného domu v obci Záhorská Z. na J. ulici č. 7, chytil obv. T. V. za zadné nohy svojho psa križenca, cca 0,5 1,5 roka starého a týmto psom hlavou, ako aj telom asi 4 krát udrel o železný stĺp, načo pes začal hlasno kňučať, keď stíchol, tak ho odhodil do trávy a obv. P. P. začal vykopávať jamu, pri čom pes začal znova kňučať, obv. P. P. ho znova opakovane udieral plochou časťou rýľa dokiaľ sa prestal hýbať, čím došlo spoločným konaním ku spôsobeniu zranení, a to rozdrveniu nosovej, zadnej časti rezákovej a hornej časti čeľustnej kosti, rozdrveniu nosovej konchy so vznikom krvných zrazením v nosovej dutine, opuchu v okolí pravého oka, hemoragickému presiaknutiu a vystúpeniu pravej očnej gule, hemoragickému infiltrovaniu podkožia a svaloviny v zadnej časti čelovej oblasti, temennej a spánkovej oblasti, vzniku subdurálnych hematómov, krvných zrazením v lebečnej dutine, opuchu mozgu, priečnej zlomenine ľavej lakťovej a vretennej kosti v hornej tretine, hemoragickému infiltrovaniu podkožia a svaloviny ľavého predlaktia, vzniku hematómov V podkoží a svalovine dorzálnaj až ľavej laterálnej časti krku, menším podkožným hematómom v kohútikovej oblasti siahajúcim až do ľavej kranialnej časti brušnej oblasti a krvácaniu do pľúc a následnému úhynu psa v dôsledku spôsobených zranení v zmysle pitevného nálezu M.. M. L. zo Štátneho veterinárneho a potravinového ústavu v Bratislave,

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 378 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiac. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote od jeho oznámenia, podľa § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoba oprávnená na podanie odvolania podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por., podal odvolanie obžalovaný P. P. a to priamo do zápisnice z hlavného pojednávania 25.11.2020, proti všetkým výrokom rozsudku. V písomne odôvodnenom odvolaní namietal, že od začiatku vyšetrovania, nakoľko mu hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody, mal mu byť podľa zákona pridelený súdny obhajca a to už od prvých úkonov. Toto mu bolo zamietnuté a bol príslušníkom PZ zavádzaný, že z toho nič nebude. Má za to, že bol porušený zákon, na čo mal dôjsť už okresný súd. Navyiac vyšetrovanie bolo tendenčné a zavádzajúce. Drží sa svojej výpovede pred okresným súdom a

na uvedený skutok sa vôbec nepripravoval, psovi dal poslednú ranu z milosti, lebo sa trápil. Skutok oľutoval v plnom rozsahu a poukázal aj na to, že doposiaľ nebol súdne trestaný. Navrhol preto, aby bolo trestné stíhanie zastavené, alternatívne, aby mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

K odvolaniu obžalovaného, ktoré bolo prvostupňovým súdom v súlade s ustanovením § 314 Tr. por. doručené prokurátorovi s upozornením, že sa môže k nemu vyjadriť, prokurátor využil toto svoje právo a k odvolaniu obžalovaného sa vyjadril podaním doručeným prvostupňovému súdu 15.03.2021, v ktorom poukázal, vzhľadom na rozsudok okresného súdu, že vina obžalovaného bola dostatočne preukázaná najmä výpoveďou spolupáchateľa T. V., ale aj jeho vlastnou výpoveďou v prípravnom konaní, pričom o jeho vine nevznikla v priebehu dokazovania žiadna pochybnosť a že priznaniam oboch obžalovaných nasvedčujú aj ostatné vykonané dôkazy, najmä obhliadka miesta činu, výpovede svedkov a znalecké dokazovanie. Aj trest uložený obžalovanému považuje za primeraný spáchanému skutku a aj vzhľadom na spravodlivosť trestu, keďže už skôr odsúdený T. V. bol uznaný vinným trestným rozkazom z 29.05.2020 a bol mu uložený rovnaký druh trestu a aj výmera. Navrhol preto odvolanie obžalovaného zamietnuť, nakoľko má za to, že je absolútne nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave 22.06.2021 obžalovaný uviedol, že nevie, čo má povedať a že je mu to ľúto. Prokurátorka krajskej prokuratúry poukázala na písomné vyjadrenie prokuratúry v Malackách, s ktorým sa stotožnila a vzhľadom na správnosť a zákonnosť prvostupňového rozsudku navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný právom posledného slova nič neuviedol a mlčal.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného P. P. nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce

a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá aj na obžalovaného P. P. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. V odôvodnení napadnutého rozsudku totiž v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku spoločným konaním utýral zvieru.

Podľa § 378 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020 kto utýra zvieru, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Okresný súd v predmetnej veci konal na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky sp. zn. 2Pv 240/19/1106-9 z 18.10.2019 podanej na obžalovaných T. V. a P. P. na tam uvedenom skutkovom základe. Dňa 29.05.2020 prvostupňový súd vydal trestný rozkaz, ktorým oboch obžalovaných uznal za vinných z prečinu týrania zvierat spolupáchateľstvom podľa §20, § 378 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., v znení účinnom do 31.10.2020 na rovnakom skutkovom základe, ako v napadnutom rozsudku a zhodným v podanej obžalobe a oboch zhodne odsúdil podľa § 378 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., §36 písm. II, každého na trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiac a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ich súd pre výkon trestu rovnako zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Nakoľko voči tomuto trestnému rozkazu podal len obžalovaný P. P. v zákonnej lehote odpor (č.l.70-72), vo veci bolo nariadené hlavné pojednávanie na 25.11.2020, pričom trestný rozkaz vo vzťahu v súčasnosti už odsúdenému T. V. sa stal 24.06.2020 právoplatný. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný RQ. P. urobil vyhlásenie, že je nevinný a vypovedal, že v čase skutku bol aj so svojou družkou B. C. na návšteve u T. V., ktorý mal vypité a zrejme bol aj pod vplyvom drog, že keď odišiel na toaletu a keď sa z nej vrátil, videl ako V. búcha so psom o kovovú trubku, ten pes bol krvavý a kňučal. V. potom ešte psa položil na žeravý gril a že ten pes sa naozaj trápil. Zobral ho z grilu preč a dorazil ho s úmyslom, aby mu uľavil, že bol v panike, tak schytil lopatu, ktorá tam stála a udrel toho psa po hlave a aj V. po ňom kričal, aby toho psa dorazil. Psa udrel lopatou asi 2 - 3 krát, potom pes skonol a V. ho zakopal. Poprel, že by sa s V. dohodli na usmrtení psa. Pes trpel, potom čo ho V. surovo doumieral o tyč, nedal sa už zachrániť a keď ho dával z grilu preč, stále žil, kňučal a krvácal, tak ho tou lopatou udrel. Nakoľko sa obžalovaný na hlavnom pojednávaní odchýlil od svojej výpovede z prípravného konania, súd na návrh prokurátora odstraňoval tieto rozpory, keď obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že počas grilovačky ho V. požiadal, aby zabil jeho psa. T. V. spolu so synom a B. C. zatiaľ odišli preč, kým obžalovaný vykopal na záhrade jamu, do ktorej chcel toho psa pochovať. Kým bol V. preč, skúšal toho psa chytiť, aby ho mohol zabiť, ale nedal sa mu, pes stále utekal. Keď sa V. a ostatní vrátili späť, tak sa ho V. spýtal, prečo ten Potkan (tak volal psa) stále žije. Na to V. zdrapil psa za zadné nohy a začal s ním udierať o železnú tyč, pes kňučal, asi po štvrtej rane pes stíchol. B. C. (družka obžalovaného) aj s malým Q. V. boli v tej dobe preč, na zmrzline. Keď V. psa doumieral, hodil ho do vykopanej jamy a povedal mu, aby ho zakopal. Vtedy sa pes v jame prebral a začal sa zvíjať a kňučať. Obžalovaný sa vtedy obrátil na V. a povedal mu, že pes má „kurva tuhý život“ a musí ho doraziť a začal psa udierať plochou stranou železnej časti rýľu do hlavy, udieral ho 4 - 5 krát a prestal, až keď sa pes prestal hýbať. Potom psa zahrnul hlinou, ďalej už normálne pokračovali v grilovačke a pili. K uvedenému rozporu obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že je pravda, že vykopal hrob pre toho psa, ale určite ho nechcel zabiť, že pre časový odstup si už okolnosti presne nepamätá, že bol rozrušený, v panike a nevie presne uviesť, koľko krát udrel toho psa. Po tých úderoch sa pes ešte prebral, tak ho opätovne musel udrieť. Keď mu V. hovoril „zabi ho“, myslel si, že si robí srandu, nebral to vážne a že jeho výpoveď na polícii bola pravdivá a nie je si vedomý, že by výpoveď menil.

Súd na hlavnom pojednávaní za splnenia zákonných podmienok prečítal výpoveď spoluobvineného T. V. z prípravného konania, v ktorej uviedol, že toho dňa robil u seba grilovačku, na ktorej sa zúčastnili aj obžalovaný P. a jeho priateľka B. C., ďalej bola prítomná jeho matka a syn Q. V.. Počas grilovačky sa popíjal aj alkohol, boli v nálade, chceli grilovať aj krídelka, ale časť ich zožral jeho pes, ktorého volal Potkan a že toho psa nemal rád. Aj s B. C. a so synom Q. odišli preč z domu, na kofolu a obž. P. mal zatiaľ vykopať jamu a zabiť psa, kým bude s ostatnými preč. Keď sa vrátili, tak pes stále žil a behal po záhrade. P. mu vtedy povedal, že sa mu nepodarilo psa chytiť, lebo mu stále utekal preto on psa chytil a poslal B. C. aj s jeho synom Q. zase preč z domu, že najprv chcel dať psovi „ako králikovi“, úder do zátylku, ale pes sa bránil, tak ho nakoniec chytil za zadné nohy a švihom s ním udieral do železnej tyče tvoriacej konštrukciu na hrozno, pes skučal a asi po štvrtom údere stíchol. Myslel si, že je mŕtvy, hodil ho do jamy k P., ktorý tam bol s lopatou a mal ho zakopať. Vtedy sa pes prebral, začal skučať a P. povedal, pozri, aký má kurva tuhý život a P. psa potom zabil tak, že ho udieral lopatou, kým nezomrel, následne zahádzal zemou vo vopred pripravenej jame a pokračovali v grilovačke.

Svedok K. Z. sused T. V., ktorý pozná aj P. P. uviedol, že počas grilovačky u V., okolo 18.00 hod začul zo záhrady od V. pišťanie a skučanie psa, bolo to hlasné a také nie bežné, ako keď niekto silne bije psa. Cez pletivo plotu videl P. P., ako stojí na začiatku záhrady u V., pri strane k plotu druhých susedov a rýľom opakovane udiera psa T. V., pes skučal a P. ho udieral železnou časťou rýľa a po úderoch prestal skučať a P. na neho začal hádzať zem a zakopával ho. Vtedy sa pes opätovne prebral a P. sa otočil a smial sa a povedal, že „kurva, on sa prebral, aký má tuhý život“, opakovane ho začal udierať železnou časťou rýľa a pes pri tom skučal, kým nestíchol. Povedal to svojej družke T. U., ktorá sa išla pozrieť cez plot k V. a obaja videli, ako P. zakopáva telo toho psa a V. stojí vedľa neho. Výpoveď svedka potvrdila aj svedkyňa T. U. a nafotila, ako P. zakopáva tú jamu, na ktorých fotkách nebolo vidno zabitého psa cez prekážky vo výhľade a na druhý deň prišli k V. policajti a fotili to miesto, kde bol pes zakopaný, psa vykopali a vzali ho do policajného auta.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal i ďalšie dôkazy, pričom zo zápisnice o ohliadke miesta činu zo dňa 30.06.2019, vrátane fotodokumentácie mal preukázané, že na záhrade rodinného domu T. V. na pravej strane vo vzdialenosti 2m od bránky bolo nájdené zakopané telo psa bledohnedej farby, dĺžky 60 cm. Z odborného vyjadrenia a pitevného nálezu M. M. L., Štátny veterinárny a potravinový ústav, vedúci Oddelenia patológie, parazitológie a klinickej biochémie zo dňa 09.07.2019 mal súd preukázané, že príčinou úhynu psa bol opuch mozgu a krvácanie do lebečnej dutiny. Pes mal rozdrvenú nosovú, zadnú časť rezákovej a hornú časť čelustnej kosti, rozdrvené nosové konchy, krvné zrazeniny v nosovej dutine, opuch v okolí pravého oka, hemoragicky presiaknutú a vystúpenú pravú očnú guľu, hemoragicky infiltrované podkožie a svalovina v zadnej časti čelovej oblasti, temennej a spánkovej oblasti, subdurálne hematómy, krvné zrazeniny v lebečnej dutine, opuch mozgu, priečnu zlomeninu ľavej lakťovej a vretennej kosti v hornej tretine, hemoragicky infiltrované podkožie a svaloviny ľavého predlaktia, hematómy v podkoží a svalovine na krku a v brušnej oblasti, krvácanie do pľúc s konštatovaním, že k usmrteniu psa došlo v dôsledku veľmi krutého zaobchádzania opakovanými údermi do hlavy, krku a trupu, minimálne jeden úder do ľavej prednej končatiny, pričom k úhynu psa došlo okolo 29.06.2019.

Okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené vykonané kontradiktórne dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi, ktoré vyhodnotil jednotlivo i v súhrne a dospel k jednoznačnému záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia sa stal, že ho spáchal obžalovaný spoločne s ďalšou trestne zodpovednou osobou, už odsúdeným T. V. a že boli splnené všetky podmienky na vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného, ktoré konanie napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 písm. c) Tr. zák., tak po objektívnej stránke, ako aj subjektívnej stránke, pretože obžalovaný spoločne s ďalšou trestne zodpovednou osobou utýrali zviera, privodili smrť psa v dôsledku surového konania, vykonaného krutým spôsobom. Skutok mal súd preukázaný výpoveďami spoluobvineného T. V., svedkov K. Z. a T. U. a aj listinnými dôkazmi, predovšetkým pitevnou správou a odborným vyjadrením Štátneho veterinárneho a potravinového ústavu. Súd poukázal aj na výpoveď obžalovaného z prípravného konania, kde sa ku skutku doznal a jeho výpoveď bola v zhode s výpoveďami spoluobvineného V. a svedkov Z. a U.. Pokiaľ sa obžalovaný v konaní pred súdom snažil sa vyvinúť argumentáciou, že psovi zasadil len tzv. „rany milosti“, keď chcel ukončiť jeho trápenie potom, čo psa dobil a položil na žeravý gril spoluobvinený T. V., súd s poukazom na vykonané dokazovanie túto časť výpovede obžalovaného považoval za účelovú až absurdnú, keďže sám obžalovaný nebol schopný rozporu vo svojej výpovedi

vysvetliť a aj sám uviedol, že rozpory vo svojej výpovedi nevidí a na polícii vypovedal pravdivo, pričom jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní súd hodnotil ako v príkrom rozpore s výpoveďami svedkov a spoluobvineného, ktorí podrobne opísali správanie sa obžalovaného a ich popis ohľadne spôsobu usmrtenia zvieratťa aj v zhode so zraneniami konštatovanými v pitevnej správe. Pokiaľ obžalovaný uvádzal, že spoluobvinený V. položil psa na žeravý grill, súd argumentoval aj pitevnou správou, ktorá nepotvrdila žiadne popáleniny na tele zvieratťa a aj preto výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní vyhodnotil ako nepravdivú, účelovú, so zámerom zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Takto vykonané dôkazy dávali ucelenú, jednotnú, logickú, ničím nenarušenú reťaz dôkazov smerujúcich jedine k uznaniu viny obžalovaného P. P.. Súd argumentoval aj tým, že aj keď na hlavnom pojednávaní obžalovaný uvádzal, že všetkého ľutuje, nevyjadroval však ľútosť nad spáchaným činom, ale len nad vlastnou situáciou, v ktorej sa vďaka tomuto svojmu konaniu ocitol. Zavinenie obžalovaného, a tým aj vznik jeho trestnej zodpovednosti, súd vzhľadom na to, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., teda chcel ohroziť alebo porušiť záujem chránený Trestným zákonom, pričom obžalovaný tak konal po dohode s inou osobou vedome, vedomým spoločným konaním.

Odvolačný súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin týrania zvierat podľa § 378 ods.1 písm. c/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa napokon veľmi podrobne rozvedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní. Odvolací súd sa plne stotožňuje s úvahami prvostupňového súdu, pokiaľ ide o ustálenie skutkového stavu veci a rovnako, ako prvostupňový súd nemal žiadny zákonný dôvod neuveriť výpoveďiam spolu odsúdeného T. V., svedkov Z. a U., pitevnej správe a odbornému vyjadreniu Štátneho veterinárneho a potravinového ústavu, ako aj ostatným dôkazom, preukazujúcich jeho vinu.

Pokiaľ ide o väčšinu odvolacích námietok obžalovaného, krajský súd zistil, že nejde o nové, doteraz ním neuplatnené obhajobné prednesy, ale len o opakované jeho tvrdenia pred okresným súdom. Aj podľa názoru senátu odvolacieho súdu vina obžalovaného bola preukázaná predovšetkým výpoveďami, ako aj ostatným listinným a dokumentačným materiálom majúcim vzťah k predmetnému prípadu. Senát odvolacieho súdu nemal pochybnosti o pravdivosti svedeckých výpovedí K. Z. a T. U., ale najmä spolupáchateľa T. V., ktorých výpovede korešpondovali aj s objektívne zistenými listinnými dôkazmi, najmä pitevnej správy a odborného vyjadrenia Štátneho veterinárneho a potravinového ústavu tak, ako správne na ne poukázal už prvostupňový súd.

Pokiaľ odvolateľ namieta porušenie zákona, že mu nebol v konaní ustanovený obhajca, senát odvolacieho súdu poukazuje na zákonom stanovené dôvody, pre ktoré by bola povinnosť obžalovanému ustanoviť obhajcu, nakoľko podľa § 37 ods. 1 Tr. por. po vznesení obvinenia musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní, ak a) je vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v

zdravotníckom ústave, b) je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, c) ide o konanie o obzvlášť závažnom zločine, d) ide o konanie proti mladistvému, e) ide o konanie proti ušlému. Podľa § 37 ods. 2 Tr. por. obvinený musí mať obhajcu aj vtedy, ak to považuje súd a v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt za nevyhnutné najmä preto, že majú pochybnosť o spôsobilosti obvineného náležite sa obhajovať. Podľa § 37 ods. 3 Tr. por. obvinený musí mať obhajcu aj v konaní o vydanie do cudziny a v konaní, v ktorom sa rozhoduje o uložení ochranného liečenia s výnimkou protialkoholického liečenia alebo protitoxikomanického liečenia. Ani jeden zákonom uvedených prípadov u obžalovaného nebol a preto ani nebola povinnosť obžalovanému ustanoviť obhajcu, z dôvodu povinnej obhajoby. Napokon obvinený už pri prvom výsluchu po vznesení obvinenia bol poučený, že ak nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, môže žiadať, aby mu bol ustanovený. V celom konaní obžalovaný o toto nepožiadaval a ani sám si nezvolil obhajcu tak, ako bol už v prípravnom konaní poučený v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por.

Odvolačný súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného, keď ho kvalifikoval ako prečin týrania zvierat spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 378 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020, ktorého sa dopustí ten, kto spoločným konaním utýra zvierat. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ konanie obžalovaného posúdil, ako konanie úmyselné, vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zák., teda chcel ohroziť alebo porušiť záujem chránený Trestným zákonom a teda konal po dohode s inou osobou vedome, vedomým spoločným konaním tak, ako to podrobne rozviedol prvostupňový súd.

Podľa § 10 ods. 1 Tr. zák. prečin je a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Za daných zistených vyššie uvedených skutkových okolností a podrobne rozobratom skutkovom stave súdom I. stupňa, tento správne vyvodil záver, keď obžalovaného P. P. uznal za vinného z prečinu týrania zvierat spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 378 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v znení účinnom do 31.10.2020. V tomto smere odvolací súd dodáva, že správne použil uvedené zákonné ustanovenie, nakoľko účinnosťou zákona č. 300/2005 od 01.11.2020 došlo k prisneniu uvedeného prečinu, ktorý bol zaradený do druhého dielu, pod trestné činy proti životnému prostrediu, § 305a ods. 1 písm. c/ - Týranie zvierat (ten kto utýra zviera, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky), v súlade s § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenia sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší, postupoval prvostupňový súd z hľadiska časovej pôsobnosti a napokon aj priaznivejšieho zákona.

K naplneniu uvedeného prečinu je potrebné, aby boli kumulatívne naplnené všetky vyššie uvedené formálne znaky.

Pokiaľ obžalovaný navrhol zastaviť trestné stíhanie, odvolací súd dodáva, že okrem vyššie uvedených formálnych znakov žalovaného prečinu, na ktoré poukázal už prvostupňový súd, ktoré považoval aj odvolací súd rovnako za naplnené, odvolací súd sa zaoberal aj materiálным korektívom predmetnej trestnej činnosti, že vzhľadom na postoj obžalovaného k vlastnej trestnej činnosti a pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nebolo možné použiť § 10 ods. 2 Tr. zák. a dodáva, že pojem materiálny korektív znamená, že prečin má len formálne znaky, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, keď sú zvažované a zistené také skutočnosti, ako nízka závažnosť prečinu, osoba páchatel'a, spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia. Tento však v danom prejednávacom prípade nemohol byť použitý, čo dôkladne odôvodnil už prvostupňový súd, s čím sa plne stotožňuje aj senát odvolacieho súdu, práve vzhľadom na vopred pripravované a dohodnuté zabitie psíka so spolu odsúdeným T. V. a najmä na preukázaný obzvlášť surový spôsob týrania psíka, ktoré napokon viedlo k jeho úhynu.

V danom prejednávacom prípade sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný. Zároveň je taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené konanie tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, i keď na základe žiadosti spoluodsúdeného T. V., ktorý bol majiteľom psíka, správal sa agresívnym až surovým spôsobom. Napokon obžalovaný bol už za priestupok, i keď na úseku cestnej dopravy prejedávaný (jazda pod vplyvom alkoholu 11.02.2019) a bol 06.03.2019 postihnutý uložením pokuty 270,- eur a zákazom činnosti na 8 mesiacov. Aj tento priestupok preukazuje osobu obžalovaného. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a osobu obžalovaného nebolo možné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., že by závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu. Pri predmetnom prečine týrania zvierat podľa § 378 ods. 1 Tr. zák. bolo možné obžalovanému uložiť trest odňatia slobody až na dva roky.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá aj prvostupňovým súdom uložený trest.

Odvolací súd pritom dodáva, že v zmysle § 34 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Zákonodarca v ustanovení § 34 ods. 6 Tr. zák. stanovil, že tresty uvedené v § 32 <javascript:%20fZzSRInternal('30279',%20'3960978',%20'3960978',%20'4777092',%20'4777105',%20'0')> možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody. Okresný súd pristúpil k možnosti uložiť obžalovanému len peňažný trest (napokon ani inak nemohol postupovať, nakoľko by tak porušil zákaz reformatio in peius, keďže predchádzajúci odsudzujúci rozsudok, kde mu bol uložený rovnaký trest, bol zrušený len na základe odvolania obžalovaného).

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť a ani jednu priťažujúcu okolnosť, pričom prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. V danom prípade, keďže nebola zistená ani jedna z nich a teda bola zistená tzv. remíza 0:0 poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, nemalo vplyv na zvýšenie dolnej, resp. zníženie hornej hranice zákonnej trestnej sadzby podľa 38 ods. 4 Tr. zák., resp. § 38 ods. 3 Tr. zák.

Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu pri ukladaní nepodmienečného trestu odňatia slobody, uloženého obžalovanému prvostupňovým súdom, práve vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu, ktorý bol vykonaný krutým spôsobom, ako aj absencie skutočne prejavenej ľútosti a vyvedeniu následnej sebareflexie a teda nie je možné predpokladať, že účel trestu, ktorým je prevýchova obžalovaného, represia a morálne odsúdenie, možno dosiahnuť aj bez jeho výkonu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a je plne opodstatnené uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý lepšie zohľadňuje možnosti nápravy obžalovaného so zreteľom na ochranu spoločnosti a primerane vyjadruje aj požiadavky generálnej prevencie. Takto uložený druh trestu a jeho výmera, aj podľa senátu odvolacieho súdu bude dostatočný nielen na potrestanie obžalovaného, ale aj jeho prevýchovu a splní svoj účel, dostatočne a spravodlivo zohľadňujúci účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie a možno dôvodne očakávať, že ho s porozumením prijme aj spoločnosť, ako trest primerane vyjadrujúci aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Okresný súd nepochybil ani pri zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu, keď na jeho výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, v súlade s § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., preto Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací na základe skôr uvedených zistení, úvah a záverov z nich vyplývajúcich uzavrel, že nezistil žiadny zákonný dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku a odvolanie obžalovaného P., ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.